

MAREK PŁODOWSKI

Lublin

SZKOŁA EWANGELIZACJI I ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO W LANCKORONIE (1993-1995)

Jest to pierwsza tego typu szkoła katolicka w Europie Środkowo-Wschodniej. Wyrosła ona z inicjatywy grupy katolickich teologów świeckich oraz liderów wspólnot, którzy pragnęli podjąć dzieło formacji młodych katolików zaangażowanych w dzieło Nowej Ewangelizacji. Po doświadczeniach w Ruchu Światło-Życie, Ruchu Odnowy w Duchu Świętym i kontaktach z istniejącymi już w Europie Zachodniej szkołami ewangelizacji postanowiono powołać szkołę ewangelizacji o charakterze stacjonarnym, funkcjonującą szczególnie intensywnie podczas wakacji¹. Za priorytet Szkoła przyjęła służenie wspólnotom formacyjnym z różnych Kościołów w krajach Europy Środkowo-Wschodniej. Idea ta spotkała się z aprobatą i wsparciem ze strony dyrektora Europejskiego Biura „Ewangelizacji 2000” Manuela Casanovy SJ z Rzymu.

Od początku szkoła była powiązana z wieloma autorytetami pastoralnymi i naukowymi. Jako że sekretariat Szkoły od początku znajdował się w Lublinie, cała inicjatywa rozwijała się pod nadzorem metropolity lubelskiego ks. abpa prof. Bolesława Pylaka. Nad pracami Szkoły czuwa Rada Naukowo-Pastoralna w składzie: ks. prof. Józef Kudasiewicz (KUL) – specjalista z zakresu teologii biblijnej, dr Jan Sergiusz Gajek MIC (KUL) – specjalista z zakresu ekumenizmu, ks. Roman Trzeciński – moderator w Ruchu Światło-Życie i członek Kolegium Duszpasterskiego Diecezji Warszawsko-Praskiej, ks. Józef Maciąg – duszpasterz akademicki Akademii Medycznej z Lublina².

¹ Aktualny adres: Szkoła Ewangelizacji i Życia Chrześcijańskiego, Brody 361, 34-143 Lancokorona, tel./fax: (033) 76 55 70. Stały sekretariat w Lublinie: Szkoła Ewangelizacji i Życia Chrześcijańskiego, skr. pt. 1117, 20-050 Lublin 8, tel./fax: (081) 55 29 79.

² Na czele Szkoły stoi Zespół Moderacji w składzie: lic. A. Sionek – kierownik Szkoły, A. Ciechanowska – pedagog (wspólnota modlitewna w Toruniu), lic. S. Iżyk (odpowiedzialna wspólnoty w Toruniu), dr D. Cupiał – redaktor miesięcznika biblijnego „Słowo wśród nas”, mgr A. Cupiał – muzyk, mgr A. Ćwikła – katechetka, E. Meier – członek diakonii stałej Ruchu Światło-Życie, J. Marchaj – odpowiedzialna wspólnoty „Emmaus” w Krakowie, dr K. Mielcarek – absolwent Instytutu Biblijnego KUL, L. Mielcarek – psycholog, Z. Stankiewicz z Rygi (Łotwa) – alumn WSD w Lublinie, B. Živcak – katecheta (Słowacja), mgr K. Miturska – absolwent Wydziału Teologii KUL.

I. KADRA WYKŁADOWCÓW

Do prowadzenia wykładów i seminariów w Szkole zaproszeni zostali przedstawiciele różnych środowisk związanych z programem „Ewangelizacja 2000”: Manuel Casanova SJ – Rzym, ks. Jacek Herma – moderator ośrodka ewangelizacyjnego Ruchu Światło-Życie „Marianum” (Niemcy), Andrzej Madej OMI – inicjator ekumenicznych spotkań młodzieży w Kodniu i ewangelizacji podczas Festiwalów Muzyki Rockowej w Jarocinie (aktualnie duszpasterz w parafii rzymskokatolickiej w Kijowie na Ukrainie), lic. Stanisława Iżyk – absolwent Instytutu Biblijnego KUL, dr Dariusz Cupiał – absolwent Instytutu Ekumenicznego KUL, lic. Andrzej Sionek – doktorant Instytutu Biblijnego KUL, Don i Pat Turbitt – z katolickiej wspólnoty People of God’s Love w Providence (Rhode Island), Dave Nodar – założyciel ekumenicznej wspólnoty Lamb of God (USA), Neal Lozano – jeden z liderów ekumenicznej wspólnoty House of God’s Light, przedstawiciele Szkoły Ewangelizacji ICPE (Międzynarodowego Katolicki Program Ewangelizacji) z Allerheiligen w Niemczech.

II. CELE I PROGRAM SZKOŁY

Szkoła Ewangelizacji i Życia Chrześcijańskiego stawia sobie następujące cele:

- formacja i praktyczne szkolenie chrześcijan³ z terenu Europy Środkowo-Wschodniej, którzy we współpracy z biskupami i duszpasterzami chcą aktywnie włączyć się w dzieło Nowej Ewangelizacji w krajach Europy Środkowo-Wschodniej;
- mobilizacja ruchów i wspólnot do podjęcia w sposób aktywny dzieła Nowej Ewangelizacji;
- pomoc i inicjowanie współpracy ruchów i wspólnot w Polsce ze środowiskami za granicą.

Szkoła obejmuje dwumiesięczne szkolenie stacjonarne podczas wakacji oraz wyjazd ewangelizacyjny na zakończenie szkoły⁴ Program Szkoły stara się powiązać naukę

³ Szkoła w Lanckoronie jest szkołą katolicką, ale otwartą ekumenicznie. Służy ona chętnie pomocą braciom prawosławnym (oraz ewentualnie innym chrześcijanom) w zakresie metodyki pracy ewangelizacyjnej. Jednocześnie chce ona służyć sprawie jedności chrześcijan poprzez jednoczenie ludzi z różnych narodów i Kościołów przez wspólną modlitwę i służbę w głoszeniu Dobrej Nowiny.

⁴ Ponadto Szkoła była współorganizatorem międzynarodowej konferencji ekumenicznej na temat ewangelizacji, zorganizowanej w Toruniu w dniach 2-4 XII 1994 r. nt. „Ewangelia dla narodów Wschodu” Kierownictwo i absolwenci Szkoły mieli tam okazję podzielić się swoim doświadczeniem z zakresu ekumenicznej ewangelizacji z przedstawicielami wspólnot zainteresowanych ewangelizacją w Europie Środkowo-Wschodniej i w Azji Centralnej. W 1995 r. Szkoła zorganizowała także specjalny „Weekend odnowy duchowej dla małżeństw” (9-11 VI 1995 r.) oraz tzw. otwarte weekendy dla liderów i animatorów wspólnot modlitewnych (w trakcie trwania Szkoły w miesiącach lipcu i sierpniu 1995 r.).

z praktyką życia chrześcijańskiego we wspólnocie. Dąży on do pogłębienia w uczestnikach Szkoły procesu *metanoi* i nauczania ich różnych form ewangelizacji we współczesnym świecie⁵ W realizacji programu duży nacisk położony na ekumeniczny aspekt ewangelizacji w krajach Europy Środkowo-Wschodniej. Ekumenizm zajmuje poczesne miejsce w programie Szkoły.

Nauczanie w Szkole podzielono na bloki katechetyczne, dzięki czemu powstał integralny plan formacji obejmujący różne dziedziny życia osobistego i wspólnotowego uczestników szkoły.

Tematy katechez w poszczególnych blokach:

1. Miłość Boża (relacja z Bogiem, Ojcostwo Boże, przebaczenie, bojaźń Boża, relacje w rodzinie);
2. Duch Święty i modlitwa (dary Ducha Świętego, walka duchowa, uzdrowienie wewnętrzne, modlitwa osobista i uwielbienie, modlitwa wstawiennicza oraz postęgi we wspólnocie);
3. Uczniostwo (być uczniem Jezusa Chrystusa, wymogi stawiane animatorom i liderom wspólnot, powołanie życiowe, szukanie i rozeznawanie woli Bożej, Boże prowadzenie);
4. Kościół (głębsze zrozumienie *Credo* i Tradycji Kościoła katolickiego, doktryna Kościoła katolickiego, sakramenty, sytuacja Kościoła na świecie, odnowa duchowa w Kościele katolickim, mariologia);
5. Budowanie wspólnot – dzielenie się doświadczeniem (życie we wspólnocie, prowadzenie wspólnoty, prowadzenie małej grupy, posługa we wspólnocie);
6. Ewangelizacja (formy ewangelizacji, kerygmat, ewangelizacja a kultura narodu, poznawanie sytuacji krajów, do których wyjadą uczestnicy Szkoły, sytuacja misji na świecie – we wszystkich denominacjach, ewangelizacja grup środowiskowych – alkoholicy, narkomani itp.);
7. Ekumenia (współpraca Kościołów w dziele ewangelizacji, wyznania chrześcijańskie w poszczególnych krajach);
8. Twórczość (pantomima, teatr, choreografia, rysunek).

Dotychczas odbyły się trzy „turnusy” szkoły:

1. Dursztyn k. Nowego Targu (1 VII – 28 VIII 1993 r.);
2. Lanckorona k. Krakowa (4 VII – 31 VIII 1994 r.);

Kierownictwo Szkoły było też współorganizatorem krakowskiej sesji „ACCSE/ Evangelisation 2000 – Europe” w Krakowie w dniach 3-7 V 1995 r.

⁵ Zasadniczy nacisk w formacji położony jest na nieustanne osobiste nawracanie się do nowego życia w Jezusie Chrystusie i wyzwolenie (uzdrowienie wewnętrzne) człowieka wraz z intelektualną i społeczną formacją charakteru. W zakresie „strategii” ewangelizacji miejsce uprzywilejowane zajmuje kwestia poszukiwania i kształtowania dróg Nowej Kultury w świecie o odmiennym od chrześcijańskiego systemie wartości i praktyka ewangelizacji zaadresowanej do różnych środowisk.

3. Lanckorona k. Krakowa (7 VII – 31 VIII 1995 r.).

W każdym z „turnusów” uczestniczyło po ok. 40 osób z Polski, Litwy, Łotwy, Białorusi, Ukrainy, Rosji, Słowacji, Czech, rekrutujących się ze środowisk Kościoła rzymskokatolickiego, Kościoła grekokatolickiego (unickiego), Kościoła prawosławnego.

III. WYJAZDY MISYJNE

Po dwumiesięcznym szkoleniu stacjonarnym uczestnicy Szkoły pod kierunkiem odpowiedzialnych animatorów odbyli wyjazdy misyjne poza granice Polski⁶, do środowisk, z których pochodzili i gdzie miejscowi duszpasterze wyrazili chęć współpracy z zespołami ewangelizacyjnymi Szkoły.

Miejsca wyjazdów misyjnych w ciągu trzech lat: Czechy (Kroměříž), Słowacja (Koszyce, Preszów), Ukraina (Berdyczów, Kijów, Tietieriew, Sumy), Łotwa (Ryga, Liepaja), Węgry (Budapeszt), Rumunia oraz Polska (Warszawa).

Posługa poszczególnych zespołów koncentrowała się najczęściej w parafiach i małych wspólnotach, a także w szkołach, klubach, szpitalach, domach dziecka, więzieniach, koszarach wojskowych. Posługa ewangelizacji i modlitwy była bardzo dobrze odbierana zarówno przez przeciętnych ludzi, jak i przez miejscowych duszpasterzy i biskupów. Międzynarodowy i międzywyznaniowy (katolicko-prawosławny) skład zespołów ewangelizacyjnych ułatwiał dotarcie do ludzi różnych narodowości i różnych wyznań chrześcijańskich⁷. Ważnym aspektem posługi była ekumeniczna wrażliwość w dziele ewangelizacji.

Wyjazdy ewangelizacyjne ukazały potrzebę dalszego szkolenia i formacji osób zaangażowanych już w ewangelizację, a także ogromne potrzeby wsparcia ewangelizacji i duszpasterstwa w lokalnych parafiach i wspólnotach.

⁶ W 1995 r. miał także miejsce wyjazd misyjny grupy międzynarodowej do Warszawy.

⁷ Owa różnorodność osób reprezentujących różne narody i wyznania chrześcijańskie jest charakterystyczna dla Szkoły. Członkowie Szkoły chcą w ten sposób pokazać skłóconemu światu, że możliwe jest życie w miłości i braterstwie, jeśli tylko Chrystus jest postawiony na pierwszym miejscu w życiu ludzi.